

Tots som andalusos

Al començament de la setmana passada, el govern González va convocar eleccions anticipades i dissolgué les Corts. Segons els resultats, filtrats, del Centro de Investigaciones Sociológicas —CIS—, en aquests moments la intenció de vot es concreta, a nivell d'estat, de la següent manera: Un 48 per cent per al PSOE, un 17 per cent per a la Coalición Popular, resultats mínims per als distints partits comunistes i per a les forces que es disputen el centre, i el manteniment dels partits nacionalistes, o l'augment, al Principat i al País Basc.

Un bon moment, més que això, per als convocants. No ho volia veure així l'endemà el vice-president Guerra, quan afirmava en la televisió que hauria de ser pública que l'avanç en les dates s'ha degut a «raons pressupostàries i administratives». Les raons que han convençut el govern central, però, van molt més enllà. Són raons de xifres. Encara que els líders del partit en el govern de l'estat han volgut fer veure que no. Que encara hi ha el perill de la dreta fraguista. Tot allò del vot útil, que els ha sorgit, com esperaven, en contra, en els resultats del darrer referèndum.

Però cal no enganyar-se. A aquestes alçades, amb una intenció de vot encara que siga aproximada a l'avançada pel CIS, ja no hi ha el vot útil, perquè guanyarà, de bon tros, el partit que ja va guanyar amb majoria absoluta les passades eleccions, i amb el mateix marge, o superior. La força que puguen perdre les opcions al marge del PSOE o de la CP, amb la resta que possibilita la teoria del vot útil, vertader ressort del bipartidisme, encara té ara menys sentit.

Tan clar ho té el PSOE al País Valencià que ja ha anunciat com a cap de llista per la circumscripció de València el ministre d'Educació, José María Maravall, amb ascendència familiar a la Costera. Allò que en diuen, clar i ras, un *cunero*. Molt poc espés ho té el PSOE ací. Aquestes coses abans només passaven a *provincias*. Una victòria desorbitadament majoritària, deuen pensar. I xifres canten. I no és només el PSOE. La política de confecció de llistes de la Coalición Popular va per un camí

encara més destacat. Caldrà abordar-ho, tot això, molt més minuciosament. I caldrà que les altres forces minoritàries al nostre país facen servir aquestes raons.

La setmana ha oferit, també, un altre front d'interès. La Fira del Llibre, l'Encontre dels Escriptors del Mediterrani, el 50 Aniversari de la proclamació de la República Espanyola: tres gots plens a vessar. Aquest podia haver estat el títol genèric i global de la quinzena commemorativa. Tres gots a vessar de falta de respecte. Una més, no cal ni dir-ho, de la falta de sensibilitat de les institucions valencianes —i del gremi de llibrers— per la situació de la llengua catalana al País Valencià.

Unes institucions que proclamen retòricament la voluntat de normalització lingüística i que redueixen, però, l'ús de l'idioma a un simple atribut ornamental que llueixen els dies de festa grossa. I ni això —que de tot n'hi ha.

Durant els actes celebrats a València, el català només ha estat un acompanyant ocasional i furtiu del castellà. Un acompanyament cínicament disfressat de pràctica bilingüista —desigual·taria, discriminatòria.

D'una banda, uns textos legislatius que proclamen la promoció de l'idioma dels valencians per part de les institucions. De l'altra, un ús lingüístic purament ritual, litúrgic —de celebració ocasional. Frívola retòrica i enverinat caramel.

I, per acabar-ho d'adobar, les gotes que fan vessar el got: la Diputació de València, en altres temps pio-

nera en iniciatives de promoció idiomàtica, ens en regala dues peces. La primera: el muntatge teatral de titelles per a xiquets sobre *El Tirant lo Blanch* serà representat, a la Sala Escalante, en dues versions. El Tirant i El Tirante. ¿Bilingüisme? La segona: El *Cyrano* de Flotats es representa al Teatre Principal, amb una publicitat escassa, quasi d'amagat, com si s'averonyissen de representar, a València, el millor espectacle català dels darrers anys. Després de dos primers dies fluixos, durant el cap de setmana les sessions es van omplir de gom a gom. Amb un públic informat, quasi furtivament, d'orella a orella. ¿Què pretenen? □

